វត្តមានរបស់ប្ញជ្ជយ១៧នាក់

នៅពេលដែលយើងចុះទៅដល់កណ្តាលស្ទឹង ខ្មែរទាំងអស់ភ្ញាក់ព្រើត ដោយឃើញឡាន GMC មួយគ្រឿងដែលជាប់ផុងនៅកណ្តាលស្ទឹង ។ នៅក្បែរនោះ គេឃើញកូនយួនហាណូយចំនួន១៧នាក់ មានអាយុមិនលើសពី២០ឆ្នាំ មានអាវុធមិនគ្រប់គ្នាទេ ។ ក្មេងៗយួនទាំងនេះស្រែកចេកចាចដូចសត្វស្វា សួររកអ្នកចេះផាសាយួន សុំជួយអំពាវនាវរកមនុស្សជួយរុញឡានសំដៅទៅត្រើយខាងកើត ។

ចំណែកប្រជាជនខ្មែរដែលបានឃើញប្ញជ្ជយទាំង១៧នាក់ ក៏ឈរមើលភ្លឹក ម្នាក់ៗមានយោបល់ខុសគ្នា ៖

★ ក្រុមទី១ ៖ ជាមនុស្សដែលមិនបានត្រិះរិះពិចារណាឲ្យបានដិតដល់ ក៏ញញឹមត្រេកអរ មានមនោសញ្ចេតនាសរសើរកោតក្រែងប្ញជ្ជយដ៏ក្លាហាន ដែលស្ម័គ្រចិត្តមកជួយខ្មែរ ឲ្យចាកផុតពីចង្កូមមច្ចុរាជគឺអង្គការ ។

★ ក្រុមទី២ ៖ ជាមនុស្សដែលបាក់ស្បាត ក៏ភ័យស្លន់ស្លោខ្លាចក្រែងអង្គការដ៏មហិមា មានបង្កប់អាថ៌កំបាំងអ្វីទៀត ដើម្បីសម្លាប់ប្រជាជន ហើយកៀរពួកខ្លួនឲ្យត្រឡប់ថយក្រោយទៀត ។

★ ក្រុមទី៣ ៖ កេះគ្នាឈរសម្លឹងកូនយួនហាណូយទាំង១៧នាក់ ដែកហ៊ានមកជួយរំដោះខ្មែរនោះ នឹកក្នុងចិត្តរៀងៗខ្លួនថា ចុះហេតុម្តេចបានជាអង្គការមិនចេញមកធ្វើអន្តរាគមន៍ដេញកំចាត់កូនយួន ដែលជាបរទេសនេះឲ្យចេញពីស្រុកខ្មែរទៅ ? តើអង្គការអង្គការរវល់ធ្វើអ្វីនៅពេលនេះ ?

ក្នុងចំណោមមនុស្សក្រុមទី៣នេះ មានស្រីមេម៉ាយចំនួន១៤នាក់ បបួលគ្នាសម្លឹងកូនយួនហាណូយយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ។ មួយស្របក់ទើបនាំគ្នាឆ្លងស្ទឹងទៅកាន់ត្រើយខាងលិច រួចហើយទើបបបួលគ្នាឈប់សំរាក ។ ស្រីៗខ្លះអង្គុយឱបក្បាលជង្គង់ ខ្លះទម្រេតខ្លួនយកដៃទ្រក្បាល ខ្លះដេកផ្ងាល់ដីកើយដៃ នាំគ្នាអស់សង្ឃឹមព្រោះទើបនឹងបានចេញផុតពីកណ្តាប់ដៃអង្គការ ស្រាប់តែឥឡូវមកចូលស៊ងចំក-ណ្តាប់ដៃយួនហាណូយទៀត។ ម៉ោងប្រហែលបួនរសៀល ស្រីៗទាំងនោះក៏បបួលគ្នាបំរុងនឹងធ្វើដំណើរទៅមុខទៀត ។ យាយទៀងដែលមានអាយុជាង៥០នៅពេលនោះ គាត់មានអាយុច្រើនជាងគេនៅក្នុងចំណោមក៏គ្រវីក្បាល ព្រមទាំងឆ្លើយថា ចាំគាត់គិតមើលសិន ។ គាត់គិតថា ៖ ចំពោះក្មេងៗយួនទាំង១៧នាក់ ដែលមានអាវុធមិនគ្រប់គ្នាផងនេះ ហើយវាហ៊ានមក«អុងអាត់» នៅស្រុកខ្មែរកណ្តាលព្រៃដាច់ស្រ

យ៉ាលដោយសេរី ដូចជាមិមសមទំនងទាល់តែសោះ ។ នេះគឺជាកញ្ចក់ទិព្វមួយដែលអាចចង្អុលឲ្យយើងឃើញនូវព្រឹត្តិការណ៍នានា ដែលបណ្ដាលឲ្យស្រុកខ្មែរវិនាសហិនហោចទាំងប្រជាជន ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិដល់ថ្នាក់នេះ ។

គាត់ក៏នឹកទៅដល់សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការរបស់ហូ-ជីមិញ ដែលបានថ្លែងកាលពីថ្ងៃ២០-៩-៥២ថា «ត្រូវតែវាតទឹកដី យកឧបទ្វីបឥណ្ឌូចិន ចាប់តាំងពីមាត់ទ្វារនៃប្រទេសចិនភាគខាងត្បូង រហូតទៅដល់ជ្រោយទឹកខ្មៅ ចាប់តាំងពីជួរភ្នំឥណ្ឌូចិនប៉ែកខាងកើត រហូតទៅទល់នឹងត្រើយទន្លេមេគង្គ... រួចត្រូវកែឆ្នៃប្រទេសទាំងបីនៃឧបទ្វីបនេះឲ្យទៅជាកុម្មុយនិស្ដឥណ្ឌូចិនជាស្ថាពរ ។ល។» ។

យាយទៀតគិតមកដល់ត្រឹមណោះ គាត់មានការឈឺចាប់ជាក្រៃលែង គាត់ខកខូចចិត្ត ទៅមុខលែងរួច ទៅក្រោយលែងកើត ។ គាត់អង្គុយឱបក្បាលជង្គង់ ខំនឹកឡើងវិញ នូវទារុណកម្មទាំងឡាយដែលប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ត្រូវទទួលរងគ្រោះក្នុងរយៈពេល៤ឆ្នាំគត់ ព្រោះតាំងពីដូនតាមក ខ្មែរមានចារិកសុភាព ទន់ភ្លន់ ស្លូតបូត សុចរិត ។ ជាពិសេសមានសីលធម៌ មេត្តាធម៌ និងសប្បុរសធម៌ ដោយមកពីខ្មែរជាអ្នកកាន់ពុទ្ធសាសនាយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ។ តែហេតុយ៉ាងដូចម្ដេចបានជាក្នុងកំឡុងបួនឆ្នាំនេះ ខ្មែរដែលគ្រាន់តែពាក់ឈ្មោះខ្មែរក្រហម គ្រាន់តែជាតំណាងរបស់អង្គការ ក៏ក្លាយទៅឃាតករយ៉ាងសាហាវ ហ៊ានសម្លាប់ម៉ែឪឯង បងបង្កើត ប្អូនបង្កើតរបស់ខ្លួនឯង រហូតដល់សាសន៍ខ្មែរគ្នាឯងទាំងមូលដូច្នេះទៅវិញ ? មិនសមទេៗ ! ។ គាត់ពិចារណាតទៅទៀតថា ៖ អ្នកដែលរងគ្រោះថ្នាក់ស្លាប់នោះ គឺអ្នកចេះដឹង មានគតិបណ្ឌិតស្នេហាជាតិយ៉ាងមោះមុត គឺជាអ្នកប្រាជ្ញ ទាំងព្រះសង្ឃទាំងគ្រហស្ថ រួមសេចក្ដីមក គឺជាមនុស្សដែលជាភ្នែកច្រមុះរបស់ខ្មែរ ។ វាទុកឲ្យនៅរស់ ហើយលើកបន្ទប់តែពួកខ្លៅ ដើម្បីស្រួលញាក់ខ្សែ ។ គាត់នឹកទៅដល់ឆ្នាំ១៩៤៥ ដែលគាត់បានឃើញផ្ទាល់ភ្នែកនៅកម្ពុជាក្រោម ដែលនៅពេលនោះយួនហាណូយជាវៀតមិញ បានញុះញង់ខ្ញីដៃយួនខាងត្បូង ឲ្យសម្លាប់បំផុតពូជខ្មែរកម្ពុជាក្រោមនិងប្លន់ទ្រព្យសម្បត្តិដុតផ្ទះចោលវីវក់ ។

ឥឡូវនេះ, ថ្ងៃទី១៩-៤-៧៩ ម៉ោងប្រហែល៤រសៀល, វត្តមានរបស់កូនឃ្មួនទាំង១៧នាក់នេះ អាចឆ្លុះបំបាត់ចម្ងល់របស់យាយទៀងពីអម្ពូតហេតុទាំងឡាយដែលកើតឡើងនៅស្រុកខ្មែរ តាំងពីបួនឆ្នាំមកហើយ ហើយគាត់យល់ថា តាំងនេះមិនមែនកើតឡើងដោយចៃដន្យទេ មុខជាមានអាថ៌កំបាំងអ្វីមួយរបស់យួនហាណូយដែលលាក់បង្កប់នៅក្នុងនោះជាមិនខាន ។ ឧទាហរណ៍ដែលបានរៀបរាប់រួចហើយ នៅតំបន់១ នៃខេត្តបាត់ដំបង កាលពីឆ្នាំ១៩៧៦ ជាភស្តុតាងស្រាប់ ។ គឺយាយទៀងបានឃើញផ្ទាល់ភ្នែកនូវអតីតខ្មែរវៀតមិញ ដែលមានតាប៉ែត តាកៅ មិត្តលីជាដើម

ដែលចេញមុខមកកាន់តំណែងជាប្រធានសហករណ៍ ជាគណៈតំបន់ រួចបន្តមកទៀតជាតំណាងរាស្ត្រ...។ គាត់គិតទៅដល់បណ្តាំចុងក្រោយរបស់លោកគីម-ង៉ួនត្រាច ដែលជាហេតុធ្វើឲ្យគាត់ដុះគំនិត ត្រូវតែស្រាវជ្រាវរែកញែករកមុខអង្គការអនាមិកឲ្យឃើញ ។ គាត់នឹកឃើញដល់ខ្មែរមួយនគរ ដែលត្រូវរងគ្រោះថ្នាក់ទាំងគ្រួៗ ហើយដែលភាគច្រើនបានឃើញដោយផ្ទាល់ភ្នែក នូវឃាតករដែលចាប់ចងឪពុកម្តាយ កូនក្មួយ ប្រពន្ធ ប្តីរបស់ខ្លួន ដោយគ្មានជំនុំជំរះអ្វីទាំងអស់ ក្រៅតែពីពាក្យមួយម៉ាត់ថា គេធ្វើតាមបញ្ជាអង្គការ ឬទុកមិនចំណេញ...។ រួមសេចក្តីមក ខ្មែរដែលត្រូវគេសម្លាប់អស់ជិត៣លានដាក់ មិនទាន់បានដឹងថា ខ្លួនមានកំហុសអ្វីនៅឡើយទេ ។

អស្ចារ្យណាស់ៗ អង្គការគ្មានរូបគ្មានរាងទេ តែហេតុម៉េចក៏អង្គការបញ្ចេញគ្នាវាជាក្រុមៗ ជាដំណាក់ៗ អាចសម្លាប់ខ្មែរបានដោយសេរី តាមពេលវេលា តាមកំណត់បានយ៉ាងនេះ ? អង្គការអាចដឹងថាតើក្រុមណាត្រូវសម្លាប់ខ្មែរយោធាស្រឡាញ់សម្តេចឪ តើក្រុមណាត្រូវសម្លាប់ខ្មែរក្រហមដែលកើតមកពីចោរ, តើក្រុមណាត្រូវសម្លាប់ខ្មែរក្រហមរបស់ខៀវ-សំផន, តើក្រុមណាត្រូវនាំយោធាក្មេងៗទៅលត់ដំ ? ។ល។ ទីបំផុតតើអង្គការត្រូវដាក់អ្នកណាឲ្យកាន់កាប់ស្រុកខ្មែរ នៅក្នុងកាលៈទេសៈជាបន្តមកទៀត ? តើខ្មែរក្រហមនិរតីដែលសម្លាប់ខ្មែរក្រហមជំនាន់មុននោះ មិនមែនជាគំរោងរបស់អង្គការទេឬអ្វី ? បន្ទាប់ពីវត្តមានរបស់ខ្មែរក្រហមនិរតីមក ហេតុអ្វីក៏មានយួនចូលមកជួយរំដោះខ្មែរពីខ្មែរក្រហម ? ។ វាយកលេសថាចូលមកជួយខ្មែរជាលើកទី៣ ។ តែទីបញ្ចប់គាត់យល់ថា នេះជាកលល្បិចរបស់យួនហាណូយទាំងស្រុង ដែលវាគោរពធ្វើតាមបញ្ជាហូ-ជីមិញ ដើម្បីពង្រឹងពង្រីកជ្រោយឧបទ្វីបឥណ្ឌូចិន ឲ្យក្លាយទៅជាកម្លាំងអមតៈ មានអនុភាពខ្លាំងក្លានៅតំបន់អាស៊ីអគ្នេយ៍ ។ យាយទៀងនឹកឃើញមកដល់ត្រង់ណេះ ក៏ចោលផ្នែកសម្លឹងរកមើលកូនយួនទាំង ១៧នាក់ម្តងទៀត តែ ! បាត់ស្រមោល, ពួកវាឆ្លងស្ទឹងហួសទៅហើយ ។ ដូចភ្ញាក់ពីយលសប្តិ គាត់ក៏ស្រែកឡើងថា ខ្ញុំយល់ហើយ ! ខ្ញុំយល់ហើយ ! ។

មិត្តស្រីមេម៉ាយៗមើលមុខយាយទៀង ហើយកាត់យល់ថា គាត់ច្បាស់ជាយល់ពីរឿងវត្តមានរបស់កូនយួននោះហើយ។ គេមិនឆ្លើយតបអ្វីទេ។ តែនៅក្បែរនោះ ភិនក៏*អ៊ូឡើងថា ៖ «តើអង្គការក្តី, ខ្មែរក្រហមជាឃាតករដ(សាហាវយង់ឃ្នងក្តី វាងាប់តែហោងទៅណាអស់ហើយ បានជាវាមិនមកយកថ្លើមអាកូនយួនទាំង១៧នាក់នៅទៅស៊ីទៅ ?» ។

– ភិនអើយ ! សំនួរនេះពេញចិត្តបងណាស់ ! យាយទៀងតបទៅនាងភិនវិញ ។ ដូច្នេះនៅយប់នេះ យើងត្រូវតែសំរាកនៅទីនេះសិន ហើយដើម្បីនឹងតាមដានពួកកូនយួនទាំងនេះមើលថា តើវាមកធ្វើអ្វីនៅស្រុកយើង ។ តើវាមានជួបឧបសគ្គអ្វីទេ

ថាបើវាគ្មានឧបស័គ្គអ្វីទេនោះ យើងអាចសន្និដ្ឋានថា អង្គការអនាមិកជាយួនហាណូយយ៉ាងពិតប្រាកដ ។

យប់នោះយាយទៀងដេកផ្ទាល់ដី ក្បាលកើយលើបង្វិចដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិសំណល់ចុងក្រោយរបស់គាត់ ។ គាត់យកដៃគងថ្ងាសសម្លឹងមើលមេឃនារាត្រីដោយបណ្តែតអារម្មណ៍របស់គាត់ឆ្ងាយទៅៗ ដែលមិនដឹងថា តើស្អែកនេះគាត់ត្រូវដើរទៅទីណាវិញទេ បើពេលនេះ ចេញពីមាត់អង្គការ តែបែរជាចូលមកជាប់អន្ទាក់យួនហាណូយទៅវិញ ។

❑ ❑

❑

បក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន

នៅពេលនោះមានមិត្តរបស់គាត់ម្នាក់ក៏សួរឡើងថា ៖ បង ! ហេតុម៉េចបានជាហូ-ជីមិញបង្កើតបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន ?

★ យួនហាណូយជាសាសន៍ព្រៃផ្សៃ វាតែងតែដើររំលោភរាតត្បាតលុកលុយប្រទេសជិតខាង ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ។ វាបង្កើតបក្សនេះដើម្បីរកទឹកដីឲ្យកូនចៅវានៅ ។ ហូ-ជីមិញដឹងថា នៅក្នុងឆ្នាំ២០០០ ប្រទេសយួនមានចំនួនប្រជាជនជាង៦០លាននាក់ ។ ផ្ទៃដីទាំងអស់មាន៣៣០,០០០គីឡូម៉ែត្រក្រឡា តែផ្ទៃដីដែលអាចរស់នៅដើម្បីប្រកបអាជីវកម្មបានគឺមានតែ២០%តែប៉ុណ្ណោះ ដែលត្រូវនឹងទំហំ៦៦,០០០គម២ ។ ៦០លាននាក់ នៅលើផ្ទៃដី៦៦,០០០គម២ បានសេចក្តីថា មានប្រជាជនយួន៩១០នាក់ ក្នុង១គម២ ។ ចំណែកនៅស្រុកខ្មែរវិញ ១គម២មានខ្មែរជាង៣០នាក់ (៣០ដងតិចជាង) ។ ផ្ទៃដីនៅសល់ច្រើនណាស់នៅស្រុកខ្មែរ ។ មូលហេតុនេះទើបនៅថ្ងៃទី៣-២-៣០ ហូ-ជីមិញសំរេចបង្កើតបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន ក្នុងគោលគំនិតដ៏លោភលន់អស្ចារ្យ ដែលវាស្រមៃថា ពេលណាគោលបំណងរបស់វាបានសំរេចជាស្ថាពរ យួនហាណូយដែលមានខ្លួនវាជាមេដឹកនាំ នឹងក្លាយទៅជាសាសន៍មួយដ៏ខ្លាំងពូកែដាច់គេនៅអាស៊ីអាគ្នេយ៍នេះ ។ កាលណោះប្រជាជននៅក្នុង«ដែនដីរំដោះ» ត្រូវតែស្រែកបន្តថា ៖ ហូ-ជីមិញនឹងមានអាយុមួយម៉ឺនឆ្នាំ ! « Hô

Chi Minh sông muôn nam !» ។

ដូច្នេះហើយ ដើម្បីអនុវត្តគំរោងការរបស់វាឲ្យឆាប់បានសំរេច និងដើម្បីសំរា-លអំរែករបស់យួនហាណូយ ហូ-ជីមិញក៏បញ្ជូនយួនម្នាក់ដែលមានឈ្មោះ ង្វៀង-យ៉ាំងមៀន ទៅក្រឡៃឲ្យបួសរៀននៅវត្តមួយនៃទីក្រុងភ្នំពេញ ដាក់ឈ្មោះខ្មែរថា ៖ អាចារ្យមៀន ។

បន្ទាប់មកទៀត វាក៏ដាក់ឈ្មោះយួននេះជាខ្មែរក្រោម ៖ សឺង-ង៉ុកមិញ ដើម្បីបន្លំធ្វើប្អូនលោកសឺង-ង៉ុកថាញ់ ។ សឺង-ង៉ុកមិញ ត្រូវហូ-ជីមិញតែងតាំងជា ប្រធានខ្មែរឥស្សរ៉ៈ ទទួលបន្ទុកជានាយករដ្ឋមន្ត្រី ឲ្យចូលកាន់ប្រទេសកម្ពុជាជាមួយ ទូ-សាមុត ។

នៅថ្ងៃទី១៩-៦-៥១ ង្វៀង-យ៉ាំងមៀនបង្កើតបានកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធបដិវត្តន៍ឯកភាពរបស់កម្ពុជា ។ នៅថ្ងៃទី២៨-៦-៥១ ជននេះបង្កើតបក្សប្រជាជនបដិវត្តន៍ខ្មែរ ដែលតាំងពីនោះមកគេហៅថា «ខ្មែរវៀតមិញ» ហើយដែលនៅពីដំបូងទីសមាជិករបស់បក្សភាគច្រើនជា ជនជាតិយួនបន្លំធ្វើខ្មែរ ។ បន្តបន្ទាប់មកទើបវាទាក់ទងញុះញង់ខ្មែរៗដែលនៅចុងកាត់មាត់ញក ដែលត្រូវរាជរដ្ឋាភិបាលបំភ្លេចចោលឲ្យចូលមកធ្វើការជាមួយវា ដោយឃោសនាទៅតាមចំណុចខ្សោយនានារបស់មនុស្សម្នាក់ៗ ។ មុនដំបូងវាបង្កបង្កើតសង្គ្រាមវណ្ណៈ វាធ្វើឲ្យខ្មែរទាំងនោះរវាតចិត្តឆ្ងាយពីសង្គមខ្មែរ ។ រួចហើយ នៅពេលដែលខ្មែរទាំងនោះចូលក្នុងអន្ទាក់វាហើយ វាក៏ប្រមូលបញ្ចូលក្នុងសាលានយោបាយ ដើម្បីអប់រំបំពាក់គោលជំហរបន្ថែមថា ៖ ត្រូវតែកំទេចសក្តិភូមិ ចក្រពត្តិ និងនាយទុន ។ ឃ្លោងឃ្លាដែលវាបង្ខំឲ្យរៀនស្ទាត់ចាំមាត់មានខ្លះៗដូចតទៅ ៖

- មានបដិវត្តន៍កើតឡើង ទើបជឿនលឿន
- បដិវត្តន៍ម្តង ជឿនលឿនម្តង
- បំបែកបំបាក់ដើម្បីគ្រប់គ្រង
- ឈ្នះបានគ្រប់គ្រង (ឬធ្វើស្តេច) ចាញ់ធ្វើសេដ្ឋី ។ (ឃ្លោងឃ្លានេះក្រុមខ្មែរអាយ៉ងយួនហេង-សំរិន, ហ៊ុន-សែន, ជា-ស៊ីម កំពុងអនុវត្តយ៉ាងហ្មត់ចត់) ។
- សម្លាប់មនុស្សសុចរិត ប្រសើរជាងទុកសត្រូវឲ្យនៅរស់ ។
- ត្រូវធ្វើឲ្យអស់សង្ឃឹម រួចសឹមជួយឲ្យមានសង្ឃឹមមកវិញ ។

អ្នកស្តាប់ទាំងប៉ុន្មានលាន់មាត់គ្រប់ៗគ្នា អាហ៍ អាហ៍...។ ពេលនោះអ្នកសុផានីនិយាយកាត់ឡើងថា ៖ គួរឲ្យចម្លែកមែនៗ ឃ្លោងឃ្លានេះជាពាក្យញុះញង់បំផុសបំផុលរបស់បក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិន ហេតុម៉េចក៏អង្គការអនាមិកអនុវត្តបានហ្មត់ចត់ត្រឹមត្រូវអ្វីម្ល៉េះ ?

– អូនៗមើលចុះ, យាយទៀងបន្ត, ដូចជាឃ្លាដែលថា «បដិវត្តន៍ម្តង, ជឿនលឿនម្តង» បដិវត្តន៍ទី១នៅស្រុកខ្មែរយើងថ្ងៃទី១៨-៣-៧០, លើកទី២ គេធ្វើបដិវត្តន៍ថ្ងៃទី១៧-៤-៧៥, លើកទី៣ថ្ងៃទី៧-១-៧៩ ជាទីបំផុតបក្សប្រជាជនបដិវត្តន៍ខ្មែរ ដែលជាអតីតខ្មែរវៀតមិញ ហើយឥឡូវនេះប្រែឈ្មោះជា បក្សប្រជាជនបដិវត្តន៍កម្ពុជា ដែលមានហេង-សំរិនជាអគ្គលេខាគណៈកម្មាធិការមជ្ឈឹមបក្ស និងជាប្រធាន ហើយដែលមានពួកបូដួយជាច្រើនសែននាក់គាំទ្រ បានទទួលជ័យជំនះជាស្ថាពរមែន ។

★ ដូចឃ្លាដែលថា «បំបែកបំបាក់ដើម្បីគ្រប់គ្រង» អូនៗគិតមើលចុះ, អង្គការបំបែកខ្មែរជាច្រើនក្រុម ដោយប្រើឃីហោខ្មែរក្រហមតែមួយ ។ ឃាតករក្រុមទី១, ទី២ ទទួលភារកិច្ចសម្លាប់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ។ ឃាតករក្រុមទី៣, ទី៤, ទី៥ ទទួលបន្ទុកសម្លាប់ក្រុមឃាតករមុន គឺក្រុមទី១, ទី២ឲ្យអស់ ដើម្បីបំបាត់ភស្តុតាង ។

ចំណែករឿងយោធា, អង្គការបំបែកយោធាជា៣ក្រុម ៖

ក្រុមយាធាទី១ ៖ យោធាក្មេងៗដែលមានអាយុមិនលើសពី១៥ឆ្នាំទេ ជាដំបូងអង្គការបញ្ជេញយោធាក្រុមនេះឲ្យត្រួតត្រាប្រទេសខ្មែរ តាមរបបចោរ ដោយប្រើពាក្យស្នើ ដើម្បីប្លន់ទ្រព្យសម្បត្តិខ្មែរពេញនគរ ។ រួចប្លន់អស់ចិត្តបាន៣ឆ្នាំរួចហើយ អង្គការក៏ចាត់ការប្រមូលយកទៅលត់ដំឲ្យស្លាប់ ។

ក្រុមយោធាទី២ ៖ ជាយោធាដែលស្រឡាញ់សម្តេចឪ ស្ម័គ្រចិត្តកំទេចយោធាខ្មែរលន់-នល់, លុះអង្គការទទួលជ័យជំនះហើយ វាបែរជាប្រមូលយោធាក្រុមនេះឲ្យដើរចូលខ្សែអន្ទាក់ត្រៀមរបស់វា ទុកឲ្យបូដួយបាញ់រះសម្លាប់ចោលទាំងអស់ចុងឆ្នាំ១៩៧៨ ។

ក្រុមយោធាទី៣ ៖ ជាយោធាថ្លៃងការស្មោះត្រង់ចំពោះអង្គការ ស្ម័គ្រចិត្តកំទេចសក្តិភូមិនិងចក្រពត្តិ ។ ក្រុមនេះអង្គការយកទៅលាក់ទុកក្នុងទីអាថ៌កំបាំង សំរាប់បំពីរវាដោយប្រការណាមួយផ្សេងទៀត ឬដោយបំពាក់ឃីហោជាខ្មែរក្រហមដដែលនៅថ្ងៃក្រោយ មិនដឹងចំនួន ។

★ ដូចជាឃ្លាដែលថា «សម្លាប់មនុស្សសុចរិត ប្រសើរជាងទុកសត្រូវឲ្យនៅរស់» អូនៗទាំងអស់គ្នាដឹងស្រាប់ហើយថា អង្គការសម្លាប់ខ្មែរស្លូតត្រង់អស់រាប់លាននាក់ ដោយគ្មានជំនុំជំរះមួយម៉ាត់ទេ ហើយនៅក្នុងនោះ មានដោយទាំងក្រុមខ្មែរក្រហមនិន្នាការខ្មែរជាង២ម៉ឺននាក់ផង ដែលមានហ៊ូ-យន់, ហ៊ូ-នឹម, មិត្តស៊ូ ជាដើម ។ សរុបសេចក្តីទៅ អង្គការអនាមិកសន្និដ្ឋានថា ខ្មែរដែលជាម្ចាស់ទឹកដីកម្ពុជាពិតៗ ថាជាសត្រូវរបស់វា ។

★ ដូចជាឃ្លាដែលថា «ឈ្នះក្រប់គ្រងឬធ្វើស្តេច, ចាញ់ធ្វើអ្នកមានឬសេដ្ឋី» អូនៗមើលចុះ អង្គការអនាមិកឈ្នះខ្មែរលន់-នល់ បន្ទាប់មកបោកស្តេចសីហនុបាន

ឈ្មោះទៀត, អង្គការបានគ្រប់គ្រងប្រទេសខ្មែរ ។ លុះដល់វេនហាណូយចេញលុកលុយរាតត្បាតប្រទេសខ្មែរដោយសេរីហើយ, អង្គការក៏រលាយបាត់ឈ្មោះទៅឯងៗ គឺធ្វើជាចាញ់សិន ប៉ុន្តែទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងមួយនគរខ្មែរ ក៏ត្រូវអង្គការប្រមូលដឹកនាំយកទៅធ្វើសេដ្ឋីនៅស្រុកយួនអស់ទៅហើយ ។

★ ដូចឃ្លាដែលថា «ត្រូវធ្វើឲ្យអស់សង្ឃឹម រួមសឹមជួយមានសង្ឃឹមឡើងវិញ» យួនហាណូយប្រើឈ្មោះអង្គការអនាមិក ដើម្បីគ្រប់គ្រងប្រទេសខ្មែរអស់រយៈ៨ឆ្នាំគត់ (គឺរយៈពេលដែលខ្ញុំត្រូវរងគ្រោះជាមួយបងប្អូនខ្មែរទាំងអស់ដែលនៅសល់ពីស្លាប់) ។ អង្គការប្រើគ្រប់មធ្យោបាយ ដើម្បីធ្វើយ៉ាងណាឲ្យតែខ្មែរស្លាប់ ។ អ្នកដែលសេសសល់នៅរស់ ក៏ដេកអស់សង្ឃឹមរង់ចាំសេចក្ដីស្លាប់ ដែលយល់ថាដល់ពេលនេះទៅហើយ ស្លាប់ប្រសើរជាងរស់នៅក្នុងក្ដីវេទនា ។

ស្រាប់តែលេចមុខយួនចូលមក «ស្រោចស្រង់» ខ្មែរឲ្យរស់ក្រឡើតទៅវិញ ។ នេះហើយគេហៅថា ជួយឲ្យមានសង្ឃឹមឡើងវិញ ។

ដូច្នេះចំពោះអ្នកណាដែលមិនបានគិតដិតដល់ អាចយល់ច្រឡំថាយួនមានគុណមែន ! ។

អ្នកសុផានីទះស្មាយាយទៀងតិចៗ រួចនិយាយថា ៖ ខ្ញុំយល់ហើយៗថានរណាជាអង្គការ ដែលវាបាត់ពាក្យមួយឃ្លាដ៏ល្បី «ទុកក៏មិនចំណេញ ដកចេញមិនខាត» ។

ឃ្លានេះអង្គការទើបនឹងបង្កើតឡើងនៅសម័យ១៩៧០នេះទេ ។

ចុះហេតុយ៉ាងដូចម្ដេចបានជាម៉ាក់ដឹងគំរោងផែនការរបស់ហូ-ជីមិញ ? វ៉ាជាសួរម្ដាយ ។

ដើម្បីនឹងពន្យល់កូនស្រីឲ្យយល់ ម៉ែនឹងនិទានប្រវត្តិយួនវាយកំចាយ សម្លាប់ខ្មែរនៅកម្ពុជាក្រោម ឲ្យកូននិងអូនៗបានដឹង...

❑ ❑

❑

ជំពូកទី១៨

★ កលល្បិចវៀតមិញសម្លាប់កំចាយខ្មែរកម្ពុជាក្រោម
★ វៀតមិញប្រមូលខ្មែរកម្ពុជាក្រោមដុតសម្លាប់ក្នុងជង្រុកស្រូវ
★ ការចាកចេញពីស្រុកកំណើតដោយចៃដន្យនៅឆ្នាំ១៩៤៨

វៀតមិញសម្លាប់កំចាយខ្មែរកម្ពុជាក្រោម

យាយទៀងនិទានប្រវត្តិដ៏ឈឺចាប់ខ្លោចផ្សារបស់គាត់ ក្នុងចន្លោះឆ្នាំ១៩៤៦ដល់ឆ្នាំ១៩៥៤ ។ គាត់សំអាងទៅលើការឃើញប្រត្យក្សនឹងភ្នែកគាត់ ដែលស្តីពីការបាត់បង់ទឹកដីកម្ពុជាក្រោមនាលើកទី២ ។ ឆ្នាំសិក្សា១៩៤៥-១៩៤៦ នាងទៀងរៀននៅសាលាគរុកោសល្យក្រុងត្រាវិញកម្ពុជាក្រោម ។

នៅថ្ងៃទី៩-៣-១៩៤៥ ជប៉ុនចូលឈ្លានពានលុកលុយឧបទ្វីបឥណ្ឌូចិនមួយរយៈ, បារាំងត្រូវដកថយ...។

នៅខែតុលា១៩៤៥ ជប៉ុនត្រូវបរាជ័យ... បារាំងចូលមកកាន់កាប់ឥណ្ឌូចិនឡើងវិញ...។

ឆ្លៀតឱកាសដ៏ចលាចលនេះ ហូ-ជីមិញប្រធាននៃបក្សកុម្មុយនិស្តឥណ្ឌូចិនប្រកាសវៀតណាមឯករាជ្យនៅថ្ងៃទី២-៩-១៩៤៥ រួចសំរេចបង្កើតរណសិរ្សវៀត-ណាមឯករាជ្យសម្ព័ន្ធភាព ហៅឲ្យខ្លីមកថា «វៀតមិញ» ។

សង្គ្រាមកាន់តែរីកធំឡើងៗនៅឧបទ្វីបឥណ្ឌូចិន ។ ហូ-ជីមិញមានគំរោងការទុករួចជាស្រេចថា បើពេលណាបារាំងត្រូវបរាជ័យ ត្រូវដកថយចេញពីឥណ្ឌូចិនយួនត្រូវតែវាតយកទឹកដីកម្ពុជាក្រោមឲ្យបានភ្លាម ។ ដូច្នេះយួនហាណូយក៏ញុះញង់ខ្ញីដៃតួនខាងត្បូងឲ្យសម្លាប់កំចាយជនជាតិខ្មែរនៅកម្ពុជាក្រោម « ជាពិសេសអ្នកចេះដឹង » យ៉ាងឃោរឃៅ ។

អ្នកមានមធ្យោបាយក៏រត់ភៀសខ្លួន នាំគ្រួសារចាកចេញពីទឹកដីកម្ពុជាក្រោមជាហូរហែរនៅលើកទី១ ។ ស្លៀតនេះប្រសើរណាស់ គេហៅថា « ស្លៀតវាយទឹកបង្អើ

លត្រី» ។

ស្ទៀតសម្លាប់យ៉ាងព្រៃផ្សៃ យ៉ាងឃោរឃៅមានខ្លះៗដូចតទៅ ៖

– វៀតមិញតែងតែមកអញ្ជើញរាស្ត្រខ្មែរកម្ពុជាក្រោមអ្នកចេះដឹង ឲ្យទៅជួយធ្វើការអង្គការលើ ។ តែអ្នកណាដែលបានទៅជួយធ្វើការអង្គការលើ មិនដែលបានវិលត្រឡប់មកជួបគ្រួសារវិញឡើយ ។ យូរៗម្តងទើបក្រុមគ្រួសារបានទទួលសំបុត្ររបស់ជនរងគ្រោះនោះដែលផ្ញើមកសួរសុខទុក្ខ ។ តែតួអក្សរដែលសរសេរនោះមិនមែនជារបស់សាមីខ្លួនទេ ។

នៅដើមខែធ្នូឆ្នាំ១៩៤៥ តំណាងអង្គការលើមកអញ្ជើញលោកគីម-ហោ ទៅជួយធ្វើការជាមួយអង្គការលើ ។ លោកគីម-ហោមានទីលំនៅនៅឃុំភឿកហឹង ស្រុកត្រាកូវ ខេត្តត្រាវិញ កម្ពុជាក្រោម ។ លុះវានាំមកដល់មាត់ពាមខាងលិចភូមិបេនឃឿ ជាកន្លែងដែលពួកវាតែងកាប់ក្បាលរាស្ត្រខ្មែរកម្ពុជាក្រោមទម្លាក់ទឹកទន្លេ ទើបឃាតករពីរនាក់ចាប់លោកចងស្លាបសេក បំរុងនឹងបញ្ចូលទៅក្នុងផ្ទះទឹកដើម្បីកាត់ក្បាល ។ តែនៅពេលនោះពេជ្ឈឃាតភ្លេចយកអាវុធទៅតាមខ្លួន ។ ឃាតករម្នាក់ក៏វិលត្រឡប់ទៅយកអាវុធនៅឯភូមិវិញ ។

ចំណែកលោកគីម-ហោដឹងដូច្នេះ ក៏ខំប្រឹងផ្សងព្រេងពីរបំរះចំណងលុះត្រាតែបានរួចខ្លួន ។ លោកស្រាយចំណងរួចភ្លែត ហើយក៏វាយសម្លាប់ឃាតករដែលនៅចាំយាមឲ្យស្លាប់នៅនឹងកន្លែងមួយរំពេច ។ រួចហើយលោកក៏លោតចុះទន្លេបណ្តែតខ្លួនតាមខ្សែទឹក រហូតបានជួបទូកអ្នកនេសាទមួយ ។ ម្ចាស់ទូកក៏ជួយចម្លងលោករហូតដល់ត្រើយទន្លេប៉ែកខាងលិច ។ល។

លោកគីម-ហោក៏ចាប់ផ្សាយដំណឹងនេះ ឲ្យជ្រួតជ្រាបដល់បងប្អូនខ្មែរកម្ពុជាក្រោម ឲ្យដឹងនូវពុតត្បុតកំហូចរបស់យួនវៀតមិញ ដែលជាឃាតករដ៏ឃោរឃៅកំណាចថោកទាបនេះ ។ ដូច្នេះ សង្គ្រាមរវាងខ្មែរកម្ពុជាក្រោមនិងយួនវៀតមិញក៏ផ្ទុះឡើងយ៉ាងសាហាវអស្ចារ្យ ។

នៅពេលនោះ នៅតាមដងទន្លេ តាមព្រែកនានា គេឃើញតែខ្មោចឥតក្បាលអណ្តែតទៅមកៗតាមទឹកជោរនាជ គួរឲ្យស្លុតចិត្តណាស់ ។

នឹកទៅគួរឲ្យអាណោចអធម៌ដល់បងប្អូនខ្មែរកម្ពុជាក្រោមក្នុងគ្រាអាសន្ននោះណាស់ ។ ខាងយួនវៀតមិញ វាមានកាំភ្លើងមូស្កឹតុង ជាអាវុធ ។ ចំណែកខាងខ្មែរពួកគេនាំគ្នាដុតដែកធ្វើដាវ កាំបិត ខ្វែវជាអាវុធ ។ ជាអភ័ព្វណាស់ទៅទៀត នៅពេលដ៏មានអាសន្ននោះ បងប្អូនខ្មែរកម្ពុជាក្រោមគ្មានអ្នកដឹកនាំទេ ។ គ្រប់ៗគ្នាគោរពបានហ្មត់ចត់តាមដំបូន្មានលោកតាឧកញ៉ាសឺង-គុយ ដែលមានលំនាំយ៉ាងប្រសើរថា ៖

១- អាវុធដ៏មុត ដ៏ខ្លាំងក្លានិងដ៏ស័ក្តិសិទ្ធិអាចការពារជាតិបាន គឺខ្មែរយើងត្រូវតែចេះរួបរួមសាមគ្គីពិតៗឲ្យបានស្អិតល្មួត ។

២- គ្មានជាតិណាស្រឡាញ់ជាតិខ្មែរជាងខ្មែរឡើយ ។

៣- បើខ្មែរមិនចេះជួយខ្មែរ គ្មានសាសន៍ណាអាចជួយខ្មែរជាងខ្មែរឡើយ ។

ដូច្នោះពេលដែលត្រូវរងគ្រោះដ៏ឧត្បាតនោះ បងប្អូនខ្មែរកម្ពុជាក្រោមបានរួបរួមសាមគ្គីគ្នាពិតៗ គេបំពេញករណិយកិច្ច ភារៈកិច្ចយ៉ាងត្រឹមត្រូវហ្មត់ចត់ ជាពិសេសគេស្គាល់ច្បាស់ណាស់ ថាសាសន៍ណាជាសត្រូវនិងជាឃាតករមកលើសាសន៍ខ្មែរ ។ ទោះយួនវៀតមិញធ្វើអ្វីៗក៏ដោយ បងប្អូនខ្មែរកម្ពុជាក្រោមមិនចុះញ៉មជាដាច់ខាត ។ នៅពេលនោះព្រះសង្ឃដាក់ធម៌ប៉ាណាចុះ ចងក្បិន ទទូរស្បែកគោទទឹកដើម្បីការពារខ្លួនទប់ទល់នឹងគ្រាប់កាំភ្លើងរបស់សត្រូវ កាន់ដាវរត់សំរុកចូលដេញកំទេចកំចាត់យួនវៀតមិញ ដែលលើកគ្នាចូលមកប្លន់ ដុតផ្ទះ ដុតវត្តអារាមខ្មែរ ។ បងប្អូនខ្មែរតស៊ូ ដើម្បីការពារជាតិនិងសាសនា ។

នៅខេត្តឃ្លាំនិងពលលាវ មានភូមិខ្មែរខ្លះដែលនៅឆ្ងាយដាច់ស្រយាល ដូចជាភូមិកោះប្រហាត យ៉ាវ៉ាយ ព្នៅអណ្តែត ដាំគិន ដាំឃើយ និងព្រៃកហូរផុងជាដើម ហើយមិនទាន់បានដឹងព្រឹត្តិការណ៍នៃការតស៊ូរបស់បងប្អូនខ្មែរនៅខេត្តត្រាវិញនៅឡើយ ។ យួនវៀតមិញយល់ថា ពន្យាពេលទុកយូរទៅទៀតមិនបានទេ អាចបណ្តាលឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់វាធ្ងន់ណាស់ ម្យ៉ាងទៀតបារាំងកំពុងវាយលុកសង្វើញចូលកាន់កាប់យកទីក្រុងនានាសឹងទាំងអស់ឡើងវិញហើយ ។ យួនវៀតមិញអនុវត្តស្ទៀតមួយយ៉ាងទំនើបជាបន្ទាន់ដោយចាត់ការឲ្យអញ្ជើញរាស្ត្រខ្មែរកម្ពុជាក្រោមភេទប្រុសទៅរួមប្រជុំមិទិញក្នុងជង្រុកស្រូវ ។

ជង្រុកស្រូវនិមួយៗអាចដាក់មនុស្សបានពី១៧០ទៅ២០០នាក់ ។ លុះរាស្ត្រខ្មែរកម្ពុជាក្រោមចូលជួបជុំគ្នាហើយ វៀតមិញខ្ទាស់ជង្រុកស្រូវឲ្យជាប់ពីខាងក្រៅ រួចហើយក៏ដុតចំបើងដែលពួកវាបានរោយនៅជុំវិញជង្រុកនិមួយៗ ព្រមទាំងបានបង្កប់ធុងសាំងជាស្រេចនោះ ឲ្យឆេះសន្ធោរសន្ធៅដូចភ្នំភ្លើង ។ ដូច្នេះបងប្អូនខ្មែរយើងរងគ្រោះស្លាប់យ៉ាងសែនវេទនា ។

ក្នុងខែកុម្ភៈឆ្នាំ១៩៤៦ ដោយមានខ្មែរកម្ពុជាក្រោមស្ម័គ្រចិត្តបូជាជីវិតចូលធ្វើទាហានជំនួយបំរើបារាំង ដែលមានសេចក្តីក្លាហានដ៏ស្វិតស្វាញ ដ៏រឹងប៉ឹង ដ៏ស្មោះត្រង់ចំពោះបារាំង « សូមបារាំងជ្រាប » រដ្ឋបាលបារាំងក៏អាចទទួលជ័យជំនះចូលកាន់ខេត្តត្រាវិញទាំងមូលឡើងវិញ ។

ពេលនោះកងទ័ពផ្នែកវាយសឹកក៏ប្រមូលទាហានជំនួយជាជាតិខ្មែរកម្ពុជាក្រោមទៅជួយបោសសំអាតយួនវៀតមិញនៅខេត្តផ្សេងៗទៀត ។ រដ្ឋបារាំងត្រូវបញ្ជូន

ផ្នែករៀបចំរដ្ឋាភិបាលនិងផ្នែកចិត្តសាស្ត្រចូលមកកាន់ខេត្តត្រាវិញជំនួសវិញ ។

ដូច្នេះបារាំងចេញប្រកាសផ្សាយអំពាវនាវរកខ្មែរកម្ពុជាក្រោមចូលជួយធ្វើការ ប៉ុន្តែគួរឲ្យស្តាយណាស់ ពួកវាស្រង្រ្ទែខ្មែរកម្ពុជាក្រោមដែលចេះដឹងហើយសល់ពីស្លាប់ បានរត់ភៀសខ្លួនទៅកម្ពុជាកណ្តាលសឹងអស់ទៅហើយ ។ អ្នកដែលសល់នៅរស់ គឺច្រើនតែគ្រូបង្រៀនប៉ុណ្ណោះ ។

ដោយសារការខ្វះបុគ្គលិកយ៉ាងនេះ រដ្ឋាភិបាលបារាំងបានបិទប្រកាសផ្សាយ គ្រប់ទីកន្លែង អំពាវនាវរកអ្នកធ្វើការដែលមានសេចក្តីជាអាទិថា ៖

« បារាំងលើកលែងទោសឲ្យយួនគ្រប់ៗវណ្ណៈ ដែលថ្លោះធ្លោយបានទៅបំរើ វៀតមិញ ។ ឥឡូវនេះអាចវិលត្រឡប់ចូលមកកាន់ទីលំនៅរៀងៗខ្លួនវិញបានដោ-យសេរី ។ ចំណែកអតីតអ្នករដ្ឋការអាចចូលមកសុំអនុកូលភាព រួចអាចសុំចូលធ្វើ ការតាមក្រសួងដើមនានារៀងៗខ្លួនវិញបាន ចាប់តាំងពីថ្ងៃបិទប្រកាសផ្សាយនេះ ទៅ » ។

ពួកវៀតមិញបានឃើញប្រកាសនេះរួចក៏ផ្លាស់ប្តូរផែនការរបស់វាភ្លាម ។ វាសំ រេចចិត្តប្រើអាវុធចិត្តសាស្ត្រនិងកលល្បិចត្រជាក់ម្តងវិញ ។ វាក៏លែលកញុះញង់ បំបែកបំបាក់ខ្មែរទាហានជំនួយ ឲ្យបែកចេញពីបារាំងសិន ។ ព្រោះតាំងពី៧-៨ខែ ដែលកន្លងផុតមកហើយនេះ វៀតមិញប្រើតែអាវុធជាកាំភ្លើង ដែលធ្វើឲ្យពួកបូជួ យស្លាប់យ៉ាងច្រើន ដោយហេតុថាពួកទាហានខ្មែរជំនួយបារាំងអស់ទាំងនោះមាន ការតស៊ូស្វិតស្វាញ ហើយមានប្រៀបខាងកម្លាំងសឹកលើសបូជួយច្រើនណាស់ ។ ដូច្នេះពួកវៀតមិញបញ្ជាឲ្យគ្នាវារំលាយក្រុម រំលាយកង ហើយលាក់អាវុធទុកមួយ កន្លែងសិន ។

ឆ្លៀតពេលដែលបារាំងបោះខិតប័ណ្ណអំពាវនាវហៅយួនឲ្យធ្វើការឡើងវិញដោ-យសេរីនេះ វៀតមិញចាប់ផ្តើមបញ្ជូនចារកិច្ចរបស់វាដែលសុទ្ធតែជាអ្នកចេះដឹង ជ្រៅជ្រះ ដែលខ្លះជាអតីតអ្នករដ្ឋការ ឲ្យមកសុំចូលធ្វើការជាមួយបារាំងឡើងវិញ តាមមុខងាររបស់ខ្លួនពីដើម ។

នឹកទៅគួរអាសូរទាហានខ្មែរកម្ពុជាក្រោមជំនួយបារាំង ដែលធ្វើពលិកម្មបូជា ជីវិតដើម្បីបំរើបារាំងជំនាន់នោះណាស់ ។ អ្នកទាំងនោះមិនចេះនិយាយនិងអានអ-ក្សរយួន មិនចេះនិយាយភាសាបារាំង ។ ម្ល៉ោះហើយបើនិយាយឆ្លើយឆ្លងជាមួយ ចៅហ្វាយ គឺគ្នាធ្វើបានត្រឹមកាយវិការ ។ ពួកគេចេះពិតប្រាកដតែរឿងវាយកំចាត់ដេ ញវៀតមិញឈ្លានពាន តែមិនបានដឹងថាស្ថានការណ៍ប្រែប្រួលភ្លាមៗយ៉ាងនេះ ឡើយ ។

ឆ្នាំ១៩៤៦, ខែមេសា, ជាទិវាបុណ្យចូលឆ្នាំខ្មែរ ។ ទាហានជំនួយខ្មែរកម្ពុជាក្រោ

មមួយចំនួនបានច្បាប់អនុញ្ញាតឲ្យឈប់សំរាក ហើយក៏ធ្វើដំណើរវិលត្រឡប់ចូលកាន់ទីក្រុងវិញ ។ ស្រាប់តែភ្ញាក់ដោយឃើញមេៗវៀតមិញដែលតែងតែចាប់ចងខ្មែរកម្ពុជាក្រោមនាំយកទៅសម្លាប់ ដែលតែងតែចូលមកប្លន់យកទ្រព្យសម្បត្តិនិងដុតផ្ទះខ្មែរ បែរជាដើព្រោងព្រាតកណ្តាលទីក្រុងធ្វើព្រងើយ ។ដោយមានបំណងចង់ផ្តាប់ចិត្តថៅហ្វាយបារាំងផង និងដោយចង់សងសឹកឲ្យបងប្អូនខ្មែរដែលត្រូវពួកវាសម្លាប់ពីមុនៗមកផង ទាហានជំនួយទាំងនោះក៏វាយសម្លាប់ពួកវៀតមិញចោលកណ្តាលទីក្រុងភ្លាមៗគ្មានរារែក ។ រឿងដែលមានបឹទប្រកាសថា លើកលែងទោសឲ្យពួកវៀតមិញយ៉ាងណាៗនោះ ពួកទាហានជំនួយអស់ទាំងនោះមិនទាន់ចង់ដឹងនៅឡើយទេ ។

ការវាយសម្លាប់របៀបនេះមានកើតឡើងជាញឹកញាប់ ដែលពេលខ្លះនាងទៀងបានឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែក ។

នៅថ្ងៃទី១២-៤-៤៦ វេលាម៉ោង១១កន្លះ នាងទៀងបណ្តើរកង់ចេញពីសាលាគរុកោសល្យ ។ នៅផ្លូវខាងលិចជាប់សាលារៀន មានពួកទាហានជំនួយខ្មែរកម្ពុជាក្រោមចំនួន១០នាក់ ដៃជាប់ខ្នោះមួយគូៗ ត្រូវគេបណ្តើរចេញពីគុកធំដែលស្ថិតនៅក្រោយសាលាខេត្តត្រាវិញ ។ ជនជាប់ខ្នោះទាំងនោះត្រូវគេរុញបង្ខំឲ្យឡើងឡាន GMC មួយគ្រឿងដែលមានឡានហ្ស៊ីបមួយទៀតចតនៅពីមុខ ។ ក្នុងចំណោមជនជាប់ខ្នោះដៃនោះ មនុស្សម្នាក់ឈ្មោះខែម ដែលនាងទៀងបានស្គាល់ច្បាស់ បានស្រែកផ្តែផ្តាំមកនាងទៀងថា ៖

« អាទៀងអាហ៎ នៅពេលស្អែកដែលអូនឯងបានឈប់សំរាកនៅពេលបុណ្យចូលឆ្នាំនេះ ដល់ពេលដែលអូនឯងវិលទៅកាន់ភូមិយើង ចូរអូនឯងប្រាប់ប្រពន្ធរបស់បងផងថា កុំឲ្យចាំមើលផ្លូវបងអី ព្រោះបងជាប់ឃុំណា៎ ! » ។

នាងទៀងស្តាប់ឮបានតែត្រឹមហ្នឹង ក្បួនឡានទាំងពីរក៏ដឹកអ្នកជាប់ទោសទាំង១០នាក់នោះចេញបាត់ទៅ ។

ស្អែកឡើងពេលព្រលឹម នាងទៀងធ្វើដំណើរចេញពីទីក្រុងត្រាវិញទៅកាន់ភូមិចុងព្រៃ ជាស្រុកកំណើតដែលមានចម្ងាយ២០គ.ម.ពីទីក្រុងត្រាវិញ ។ នាងទៀងជិះកង់កាត់តាមភូមិកំពង់ទូកគ្រោត ឃុំតឹងម៉ី ស្ថិតនៅចម្ងាយ៧គ.ម.ខាងត្បូងទីក្រុងត្រាវិញ ។ នៅពេលដែលនាងទៀងជិះកង់មកដល់លានទាត់បាល់មួយខាងត្បូងផ្សារកំពង់ទូកគ្រោត នាងក៏ចុះពីលើកង់បណ្តើរកាត់ហ្វូងប្រជាជនខ្មែរយ៉ាងច្រើនកកកុញដែលមានទឹកមុខស្រងូតស្រងាត់ របៀបភិតភ័យតក់ស្លុត អ្នកខ្លះមានទឹកភ្នែករហាម...។

នាងទៀងក៏ក្រឡេកទៅតាមខ្សែភ្នែកប្រជាជនទាំងនោះដែរ ។ ពុទ្ធោ ! នាងទៀ

ងស្មើរដួលសន្លប់ ដោយឃើញជនជាប់ខ្នោះដៃទាំង១០នាក់ពីម្សិលមិញត្រូវគេចង បាញ់សម្លាប់ចោល ខ្លួននៅជាប់នឹងបង្គោលសសរលើទីលានទាត់បាល់នោះ ។ នាងទៀងសម្លឹងរក «បងខែម» របស់នាង ។ បើរាប់ពីឆ្វេងដៃ ខ្មោចបងខែមនៅជាប់បង្គោលទី៥ ស្លាប់ទន់ករងៀកគួរឲ្យអនិច្ចាណាស់ ។ គេចងព្យួរក្តារបន្ទះមួយពណ៌ខ្មៅសរសេរអក្សរយួនធំៗនៅនឹងករបស់ខ្មោចបងខែម ដែលមានសេចក្តីថា ៖ ត្រូវតែសម្លាប់មនុស្សធុននេះជាគំរូ ។ ខ្មោចទាំង១០នេះ ត្រូវគេតាំងទុកឲ្យបណ្តាជនមើលចំនួន៥ថ្ងៃទើបគេយកទៅបញ្ចុះ ។

ល្បិចកលរបស់យួនសម្លាប់ខ្មែរកម្ពុជាក្រោមស្របច្បាប់នេះមានច្រើនកន្លែង ។ សម្លាប់បណ្តើរចោទបណ្តើរថា ប្រជាជនខ្មែរកម្ពុជាក្រោមជាអ្នកដឹកនាំបះបោរញាំងឲ្យមានចលាចលពេញស្រុក ។ ចោទថាជាឃាតករ ចោទជាចោរ ។ល។ ពេលនោះយួនជាអតីតវៀតមិញ បច្ចុប្បន្នបំរើបារាំង ទទួលអំណាចយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ក៏បំពេញឫទ្ធិដូចអាយ៉តយក្ស ដែលបានទទួលសិលពីព្រះឥសូរ ។ វាបញ្ចេញសកម្មភាពកំចាយខ្មែរកម្ពុជាក្រោមដោយផ្សាយខ្សឹបខ្សៀវថា ត្រូវសម្លាប់ឲ្យអស់នូវខ្មែរណាដែលធ្លាប់បានសម្លាប់យួន ខ្មែរណាដែលធ្លាប់បានប្លន់ទ្រព្យសម្បត្តិយួន ។ វាចាត់ក្រសួងមានសមត្ថកិច្ច ឲ្យដើរឆែកឆេរផ្ទះខ្មែរតាមអំពើចិត្ត ។ តើវាសនាខ្មែរកម្ពុជាក្រោមទៅជាយ៉ាងណាទៅ បើអ្នករដ្ឋការថីបកភាសាក៏ជាយួន ពួកវៀតមិញក៏ជាយួន ? ។ ពេលនោះខ្មែរកម្ពុជាក្រោមដើរដល់ច្រកទាល់ « ចុះទឹកក្រពើឡើងលើខ្លា » ។ ដូច្នេះអ្នកដែលមានមធ្យោបាយគ្រប់គ្រាន់ ក៏ដឹកកូនជញ្ជូនចៅគេចចេញពីស្រុកភូមិម្តងទៀតជាលើកទី២ ។

មានសំនួរថា « ហេតុយ៉ាងដូចម្តេចបានជាបារាំងបែរជាបណ្តោយឲ្យក្រុមយួនជាអតីតវៀតមិញដែលសុំចំណុះទាំងឡាយនោះ មានអំណាចសម្លាប់ពួកទាហានជំនួយខ្មែរក្រោម ដែលធ្លាប់តែស្មោះត្រង់នឹងបារាំងនោះទៅវិញ ? » ។

សូមឆ្លើយយ៉ាងខ្លីថា ៖ នេះជាការខ្វះសមត្ថភាពរបស់បារាំងទាំងស្រុង ។ បារាំងមិនបានស្គាល់កលល្បិចក្រឡិចក្រឡុចរបស់យួនដែលតែងតែមានជាបញ្ញោសជាបណ្តោយនោះឡើយ ។ បារាំងមិនបានដឹងទាល់តែសោះថា ក្នុងចំណោមពួកយួនដែលបំរើបារាំងនោះ មួយចំនួនធំជាចារបុរសរបស់យួនវៀតមិញនោះទេ ។ បារាំងជឿវាណាស់ ព្រោះវាប៉ិនប្រសប់អែបអប ។ បណ្តាលមកពីចារកិច្ចនេះ បារាំងគ្រាន់តែវេខ្លួន យួនវៀតមិញចាត់ការកំទេចទាន់ពេលវេលាគ្មានខុសចំណុច ។ មូលហេតុនេះហើយបានជាបារាំងត្រូវបរាជ័យរត់ចោលឧបទ្វីបឥណ្ឌូចិន ។

ចំណែកខ្មែរកម្ពុជាក្រោម, គោរព ស្រឡាញ់និងស្មោះត្រង់ចំពោះបារាំងមួយរយភាគរយ ។ ព្រោះខ្មែរជាសាសន៍ស្គាល់គុណ គឺដោយសារបារាំងចូលមកគ្រប់

គ្រងការពារឧបត្ថម្ភ ទើបខ្មែរកម្ពុជាក្រោមបានទទួលសេចក្ដីសុខ បាននៅជាជាតិខ្មែរនៅកម្ពុជាក្រោមដដែលជិតមួយសតវត្ស ។

ដើម្បីតបស្នងសងគុណបារាំង ទ័ពជំនួយទាំងនោះដឹងតែបំពេញករណីយកិច្ចកំទេចវៀតមិញ ដើម្បីការពារបារាំងនិងបងប្អូនខ្មែរកម្ពុជាក្រោមតែប៉ុណ្ណោះ ។ ម៉្យាងទៀតពួកទ័ពជំនួយទាំងឡាយនោះ រវល់ជាប់បំពេញបេសកកម្មជួយបារាំងបោសសំអាតវៀតមិញនៅតាមជនបទនានា មិនបានដឹងថា នៅតាមទីក្រុងបារាំងបែរជាចែងច្បាប់លើកលែងទោសវៀតមិញយ៉ាងនោះឡើយ ។ មិនបានដឹងថាបារាំងធ្វេសប្រហែសឲ្យចាញ់បោកយួនវៀតមិញយ៉ាងនោះឡើយ ។ល។

ដោយមកពី «បងខែម» ស្គាល់មេៗវៀតមិញដ៏ឃោរឃៅច្បាស់, ម៉្យាងទៀតដោយមកពីគាត់ចង់ផ្គាប់ចិត្តបារាំង ទើបគាត់នាំគ្នាវាយសម្លាប់មេៗវៀតមិញសុំចំ-ណុះបំរើបារាំងនោះ ។ បានលេសនេះ យួនឆ្លៀតឱកាសសម្លាប់ទ័ពជំនួយស្របច្បាប់របស់បារាំងវិញ...។ល។

កាលណោះមានសល់ខ្មែរកម្ពុជាក្រោមអ្នកចេះដឹងតស៊ូនៅជួយធ្វើការបារាំងដែរ ។ ប៉ុន្តែត្រូវយួនជាអតីតវៀតមិញសុំចំណុះបំរើបារាំងប្រើគ្រប់មធ្យោបាយសម្លាប់ជាបន្តបន្ទាប់ មានឧទាហរណ៍ខ្លះៗដូចតទៅ ៖

ក្នុងឆ្នាំ១៩៤៧ លោកគឹម-ហើស ជាចៅតំបន់នៅប៉ុស្តិ៍វត្តធំ ស្រុកកូវង៉ាង ខេត្តត្រាវិញ ។ មានថ្ងៃមួយវៀតមិញព័ទ្ធបាញ់ប៉ុស្តិ៍នេះ ។ លោកគឹម-ហើសត្រូវរបួសចំភ្លៅ ។ ក្រសួងកងទ័ពក៏ដឹកនាំលោកទៅចូលព្យាបាលក្នុងមន្ទីរពេទ្យធំទីក្រុងត្រាវិញ ។ ពេលនោះមានវេជ្ជបណ្ឌិតជាជាតិយួនម្នាក់ឈរសម្លក់សម្លឹងលោកគឹម-ហើសយ៉ាងយូរ បន្ទាប់មកវាក៏ចាក់ថ្នាំសម្លាប់អ្នករបួសនោះនៅចំពោះមុខប្រពន្ធ គឺអ្នកស្រីគឹម ។

អ្នកស្រីគឹមឈឺចិត្តណាស់ កាត់ក៏ចូលកាន់ដែនដីរំដោះដែលមានយួនជាវៀតមិញ ។ល។

« នឹកទៅគួរឲ្យស្តាយណាស់ ! ក្នុងរយៈពេលជិត១០០ឆ្នាំដែលបារាំងបានគ្រប់គ្រងកម្ពុជាក្រោម គេមិនដែលឃើញមានការកើតវិវាទរវាងបារាំងនិងខ្មែរទាល់តែសោះ ។ ផ្ទុយទៅវិញយួននិងបារាំងសម្លាប់គ្នាទៅវិញទៅមកដូចសម្លាប់មូស ។ មានឧទាហរណ៍ជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៅដៀនបៀនភូ ដែលស្លាប់គរជើងលើគ្នាជាភស្តុតាងស្រាប់ ។ មិនគួរបារាំងថយចាកចេញពីកម្ពុជាក្រោម ហើយបែរជាប្រគល់ទឹកដីនេះឲ្យយួនទៅវិញទេ » ។

ឆ្លៀតឱកាសយួនជាអតីតវៀតមិញសុំចំណុះបំរើបារាំងកំពុងចាត់ការសម្លា-ប់ខ្មែរកម្ពុជាក្រោមស្របច្បាប់យ៉ាងនោះ... ចំណែកយួនជាវៀតមិញបែរជាប្តូរនយោ